
Kronika : z życia izb adwokackich

Palestra 4/5(29), 91-101

1960

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH

Izba bydgoska

1. Chcąc pogłębić szkolenie zawodowe członków Izby, Rada Adwokacka uchwałą z dn. 5.XII.1959 r. powołała Komisję szkolenia zawodowego adwokatów w składzie adw.: Józef Łukasiewicz i Tadeusz Mędrzycki z Bydgoszczy oraz Jerzy Werner z Torunia.

Komisja opracowała program szkolenia uwzględniający węzłowe zagadnienia teoretyczno-praktyczne, z jakimi każdy adwokat spotyka się w codziennej pracy zawodowej, i nawiązała kontakty z wybitnymi teoretykami i zarazem praktykami spośród sędziów Sądu Najwyższego, którzy w referatach oraz w bezpośredniej dyskusji z uczestnikami Konferencji szkoleniowej oświetliły poszczególne zagadnienia według wymagań nauki w powiązaniu z praktyką.

Na rok 1960 planuje się odbycie w każdym z dwu ośrodków, tj. w Bydgoszczy i w Toruniu, 4—5 takich konferencji szkoleniowych.

2. W dniu 17 stycznia 1960 r. odbyło się w sali hotelu „Orbis” w Bydgoszczy zwołane przez Radę Adwokacką zebranie dyskusyjne nad projektem Kodeksu etyki zawodowej, którego treść ustalona została na posiedzeniu Naczelnej Rady Adwokackiej we wrześniu 1959 r.

Zebranie było dowodem żywego zainteresowania członków Izby, którzy bardzo licznie stawili się na to zebranie.

Nad projektem, który był już drukowany w „Palestrze”, wywiązała się obszerna dyskusja, podczas której wysuwano szereg krytycznych uwag tak co do samej zasady konieczności wydania specjalnego kodeksu etyki zawodowej, jak i co do konieczności dokonania szeregu poprawek i zmian w tekście zaprojektowanym przez Naczelną Radę Adwokacką.

Sam fakt, że w dyskusji brało udział 14 dyskutantów, świadczy o tym, iż sprawa etyki adwokackiej wśród kolegów wchodzących w skład Izby Adwokackiej w Bydgoszczy znalazła właściwe zrozumienie.

Dla skoordynowania wniosków zgłoszonych podczas wielogodzinnych obrad wybrana została specjalna komisja w osobach adw.: Malewskiego, Kocha i Karlsa.

3. Dnia 19 lutego 1960 r. odbył się pod przewodnictwem dziekana Bernarda Cisewskiego egzamin 2 aplikantów adwokackich, którzy pomyślnie zdali egzamin adwokacki.

Z ramienia Naczelnej Rady Adwokackiej przybył na egzamin Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej Sadurski.

Ministra Sprawiedliwości reprezentował Prezes Sądu Wojewódzkiego w Bydgoszczy Wróblewski.

4. Na dzień 2.IV.1960 r. zwołane zostało Walne Zgromadzenie Izby Adwokackiej w Bydgoszczy.

Zebranie odbyło się w sali hotelu „Orbis” w Bydgoszczy.

Frekwencja na Walnym Zebraniu sięgała 90% członków Izby.

Głównym przedmiotem porządku obrad było sprawozdanie z działalności Wojewódzkiej Rady Adwokackiej za okres od 1.I.1959 r. do 31.XII.1959 r.

Ze sprawozdania wynikało, że stan wpisanych na dzień 31.XII.1959 adwokatów wynosił 258 przy stanie 256 na dzień 1.I.1959 r.

Zebranie zaszczylicili obecnością przedstawiciele Ministra Sprawiedliwości, Naczelnej Rady Adwokackiej oraz miejscowych władz sądowych i prokuratorskich. W zebraniu wzięli również udział przedstawiciele Komitetu Wojewódzkiego PZPR i Prezydium Miejskiej Rady Narodowej w Bydgoszczy.

Zebranie zagałł dziekan kol. Cisewski, witając przybyłych gości i kolegów. Na przewodniczącego zebrania wybrano kol. Adama Michnika.

Z rozesłanego uprzednio wszystkim członkom sprawozdania z działalności Wojewódzkiej Rady Adwokackiej w Bydgoszczy za okres od 1.I.1959 r. do 31.XII.1959 r. wynikało, że w dochodach plan roczny preliminarza budżetowego na rok 1959 wykonany został w 111,4% (510 253 zł), a w wydatkach — w 94,5% (432 670,11 zł).

Nad sprawozdaniem wywiązała się szeroka dyskusja, w której poruszono szereg spraw aktualnych, w szczególności kwestię nadmiernego opodatkowania adwokatury oraz konieczność zmiany przepisów odnoszących się do opodatkowania adwokatów pracujących w zespołach adwokackich. Poruszano również kwestię prawidłowego rozmieszczenia adwokatów i sprawę szkolenia aplikantów adwokackich.

Dłuższą dyskusję wywołało zagadnienie unormowania spraw lokalowych zespołów i stworzenia specjalnego funduszu interwencyjnego dla polepszenia stosunków lokalowych w zespołach.

W wyniku dyskusji postanowiono stworzyć z oszczędności wygospodarowanych w okresie sprawozdawczym przez Radę Adwokacką, wynoszących 69 082,89 zł, specjalny fundusz tzw. pomocy lokalowej.

Na Społeczny Fundusz Budowy Szkół przekazano z tej nadwyżki kwotę 2 500 zł, a na fundusz płac i wynagrodzeń do dyspozycji Wojewódzkiej Rady Adwokackiej — kwotę 6 000 zł.

Poważną dyskusję wywołała ta część sprawozdania, która poświęcona została sprawom dyscyplinarnym. Dziekan Rady zwrócił przy okazji uwagę, na to, że rodzaj gatunkowy spraw, które rozstrzygane były przez Wojewódzką Komisję Dyscyplinarną, był dość ciężki.

Zebrani udzielili jednomyślnie absolutorium Wojewódzkiej Radzie Adwokackiej za cały okres jej działalności w 1959 r. Podkreślono jednocześnie z uznaniem oszczędną i celową gospodarkę Rady.

Składka na rok 1960 ustalona została w dotychczasowej wysokości 3% od obrotów. Należy dodać, że składka ta jest najniższa w Polsce.

Izba katowicka

1. Dnia 27 marca 1960 r. odbyło się Walne Zgromadzenie Izby Adwokackiej w Katowicach, na którym członkowie Izby wysłuchali sprawozdania Rady Adwokackiej za rok 1959 i sprawozdania Komisji Rewizyjnej z wnioskiem o udzielenie absolutorium Radzie Adwokackiej, uchwalili budżet na rok 1960 w wysokości zaprojektowanej przez Radę Adwokacką oraz dokonali wyboru Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej Izby Adwokackiej w Katowicach.

W wyniku wyborów członkami Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej zostali: Tadeusz Kurowski, Bolesław Malczyk, Aleksander Ujejski, Alfons Dzieciot, Jerzy Zdankiewicz, Karol Krzymuski, Tadeusz Kuchta, Emil Motyka, Jan Parnowski, Władysław Hermanowski, Stanisław Mach, Bogdan Poleski, Marian Kowalski, Marian Gajkiewicz, Jakub Ożóg, Józef Wańdyga i Władysław Bielobradek, zastępcami zaś Wacław Wawrykiewicz, Jerzy Tramer i Zdzisław Partyka.

Przewodniczącym Komisji Dyscyplinarnej został adw. Tadeusz Kurowski, a zastępcą przewodniczącego adw. Marian Kowalski.

W ożywionej dyskusji nad sprawozdaniem, które złożył dziekan Rady Adwokackiej i które podkreślało najważniejsze zagadnienia chwili obecnej dla adwokatury, zabrał głos adw. Kołakowski. Przedstawił on uchwaloną następnie rezolucję protestującą przeciwko narastaniu — zwłaszcza w Niemczech Zachodnich — sił militarystyki oraz rasizmu. Omawiając sprawy adwokackie, adw. Kołakowski przytoczył, że dla adwokatury najistotniejszym zagadnieniem jest sam kierunek rozwoju adwokatury, ściśle związanej z rozwojem nowych dróg społeczeństwa zmierzającego do socjalizmu, poszczególne zaś posunięcia i kwestie mogą ulegać zawsze różnym przemianom. Tę drogę rozwoju obierze adwokatura, ale bez względu na to, jak zostaną zorganizowane zespoły adwokackie, nigdy nie da się powiedzieć, że droga ta będzie doskonała i nie będzie wymagać dalszych zmian w przyszłości.

W dalszej dyskusji zabierali głos adwokaci: Józef Mozdzanowski, Jan Grochowicz i Bronisław Mosingiewicz, którzy poruszyli szereg kwestii związanych z rozwojem zespołów adwokackich.

2. Duża liczba adwokatów Izby katowickiej bierze udział w pracy społecznej. Przykładem takiej pożytecznej pracy jest np. praca w Komitetach Frontu Jedności Narodu, które obecnie ożywiły swą działalność w związku ze zbliżającymi się wyborami do rad narodowych.

Komitety Frontu Jedności Narodu organizują spotkania ludności z wyborcami, przy czym okazało się, że udział prawników w tych zebraniach jest bardzo pożądanym, a niekiedy nawet koniecznym, gdyż prawnicy wyjeżdżający na wieś są wprost zasypywani pytaniami dotyczącymi sposobu uregulowania przez prawo poszczególnych żywotnych zagadnień rolnych. Zwrócono także na tych zebraniach uwagę na to, że niektórzy dyrektorzy i przedstawiciele kopalń ze szkodą dla gospodarki rolnej i bez uzyskania zezwolenia prezydium pow. rady narodowej zajmowali pola chłopskie, niszcząc plony i plody i nie dając w zamian żadnych odszkodowań.

3. Adw. D. z G. domagał się interwencji u władz sądowych lub w Ministerstwie Sprawiedliwości w sprawie wyjaśnienia sądom powiatowym, że przepis art. 38 prawa o ustroju sądów powszechnych nie pozwala na stosowanie przepisów porządkowych (art. 271 i 273 k.p.k.) w stosunku do adwokatów.

Rada Adwokacka zajęła stanowisko, że nie widzi możliwości interwencji w tej sprawie, zwłaszcza że wymienione przepisy nasuwają wątpliwości co do sposobu interpretacji.

I z b a k r a k o w s k a

1. W niedzielę dnia 27 marca 1960 r. odbyło się zwyczajne Walne Zgromadzenie Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w Krakowie. W charakterze gości wzięli w nim udział: Wiceminister Sprawiedliwości Kazimierz Zawadzki, przedstawiciel NRA adw. Michał Schuldenfrei, dziekan Rady Adwokackiej w Rzeszowie adw.

Marcin Miąsik, sekretarz Rady Adwokackiej w Olsztynie adw. Michał Krakowski oraz przedstawiciel Komitetu Woj. PZPR w Krakowie mgr Józef Czapla.

Po przyjęciu porządku obrad sprawozdanie z działalności Rady Adwokackiej wygłosił dziekan adw. Stefan Kosiński, kładąc szczególny nacisk na sprawę reorganizacji zespołów, sprawy szkoleniowe, dyscyplinarne i podatkowe. Następnie skarbnik Rady adw. Adolf Liebeskind przedstawił preliminarz budżetowy na rok 1960, po czym przewodniczący Komisji Rewizyjnej adw. Bruno Pokorny złożył sprawozdanie w imieniu Komisji Rewizyjnej oraz zgłosił wniosek o udzielenie Radzie Adwokackiej absolutorium z działalności gospodarczo-finansowej w roku 1959.

W toku dyskusji, jaka się rozwinęła nad sprawozdaniami i preliminarzem budżetowym, zabrał również głos wiceminister Kazimierz Zawadzki, który w obszernym przemówieniu przedstawił stanowisko i zapatrywania Ministerstwa w sprawach węzłowych adwokatury oraz zamierzenia kierownictwa Ministerstwa w tym zakresie.

Walne Zgromadzenie dokonało wyboru członków Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej oraz ich zastępców. W kolejności uzyskanych głosów wybrani zostali na członków Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej adwokaci: Władysław Babel, Andrzej Korytowski, Antoni Mazanek, Tadeusz Konieczny, Mieczysław Matyja, Marian Ujejski, Kazimierz Piękoś, Tomasz Targosz, Jan Woźniakowski, Józef Bulańda, Adam Dobrowolski, Adam Nowosielski, Tadeusz Miesowicz, Jerzy Horowski, Włodzimierz Gundelach, Mieczysław Kossek i Antoni Walas.

Na zastępców członków Komisji zostali wybrani adwokaci: Józef Kremer, Tadeusz Hornowski i Edward Braum.

Walne Zgromadzenie uchwaliło rezolucję treści następującej:

I. Walne Zgromadzenie Wojewódzkiej Izby Adwokackiej w Krakowie, odbyte w dniu 27 marca 1960 r., uznając zespoły adwokackie za najwłaściwszą formę wykonywania zawodu w naszych warunkach społecznych i politycznych, uważa za celowe przeprowadzenie ich reorganizacji w drodze przekształcenia zespołów dotychczas istniejących oraz przez tworzenie nowych zespołów:

w celu zapewnienia wszystkim członkom zespołów pracy w granicach ich potrzeb, możliwości oraz specjalności,

w celu stworzenia warunków podnoszenia zawodowego i etycznego poziomu pomocy prawnej udzielanej jednostkom gospodarki uspołecznionej oraz społeczeństwa,

w celu zapewnienia kolektywnych form pracy i zarobkowania.

Walne Zgromadzenie wyraża także przekonanie, że dla prawidłowego funkcjonowania zespołów niezbędne jest stworzenie im zdrowych podstaw finansowych, w związku z czym postuluje dokonanie zmian w obecnym systemie obciążeń zespołów oraz opodatkowania dochodów adwokata.

Walne Zgromadzenie zwraca się do ogółu adwokatów oraz zespołów adwokackich, aby wzmogły inicjatywę i podjęły kroki w celu przyspieszenia reorganizacji zespołów.

II. Walne Zgromadzenie z zadowoleniem i uznaniem wita inicjatywę Naczelnicy Rady Adwokackiej w sprawie reorganizacji zespołowych form pracy. Aprobując także dotychczasowe wysiłki Rady Adwokackiej w Krakowie zmierzające do polepszenia stylu pracy zespołów, apeluje do Rady Adwokackiej, aby w dalszym ciągu czyniła starania w kierunku realizacji powyższych założeń.

Walne Zgromadzenie wyraża przekonanie, że przy przychylnym poparciu ze strony Ministerstwa Sprawiedliwości oraz w wyniku starań organów adwokatury i całej adwokatury problem zespołów adwokackich zostanie rozwiązany zgodnie z interesami społeczeństwa.

III. Walne Zgromadzenie wyraża pogląd, że łączenie zawodu adwokata z funkcją radcy prawnego może się przyczynić do ochrony i zabezpieczenia interesów gospodarki uspołecznionej.

W związku z powyższym zwraca się do Naczelnej Rady Adwokackiej, aby w dalszym ciągu czyniła starania w celu ustawowego zapewnienia możliwości kumulacji tych funkcji.

IV. Solidaryzując się z akcją całego społeczeństwa na rzecz budowy Szkół Tysiąclecia, Walne Zgromadzenie apeluje do ogółu adwokatów o zwiększenie wysiłku finansowego umożliwiającego budowę pomników tysiąclecia.

V. Walne Zgromadzenie wyraża członkom ustępującej Komisji Dyscyplinarnej słowa podziękowania za ofiarne i sumienne pełnienie dotychczasowych obowiązków.

VI. Wniosek adw. Zygmunta Hofmoka-Ostrowskiego o powołanie do życia czasopisma lokalnego Komisja Wnioskowa proponuje przekazać Radzie Adwokackiej do dalszego załatwienia.

2. Powołana przez Radę Adwokacką specjalna komisja opracowała zasady zmian organizacji pracy w zespołach adwokackich. Przyjęty przez tę komisję a następnie zatwierdzony przez Radę Adwokacką w dniu 11 marca br. projekt reorganizacji pracy zespołowej przewiduje zapewnienie każdemu członkowi minimum zarobku, które musi być zachowane również podczas urlopu wypoczynkowego i choroby, oraz powoływanie w każdym zespole kolegów specjalnych celem pogłębienia kolektywnej pracy zawodowej. Opracowane zasady reorganizacji pracy zespołowej zostały przesłane jako projekt do Naczelnej Rady Adwokackiej.

3. W miesiącu marcu br. odbył się egzamin adwokacki. Do egzaminu przystąpiło 6 aplikantów adwokackich, którzy po pozytywnym wyniku egzaminu zostali następnie uchwałą Rady Adwokackiej z dnia 1 kwietnia br. wpisani na listę adwokatów.

4. Koło Zrzeszenia Prawników Polskich organizuje zebrania dyskusyjne nad projektami Kodeksu cywilnego i Kodeksu postępowania cywilnego. Wydatny udział w wygłaszaniu referatów i dyskusji biorą również krakowscy adwokaci.

Izba Łódzka

1. W dniu 27 marca br. odbyło się doroczne Walne Zgromadzenie Adwokatury Izby Łódzkiej, na którym zatwierdzony został bilans zamknięcia i rachunek wyników na dzień 31 grudnia 1959 roku, jak również preliminarz budżetowy na rok 1960.

Składki na rok 1960 uchwalono w dotychczasowej wysokości, a mianowicie: a) 7% zainkasowanych przez zespół wynagrodzeń brutto (bez doliczonego ryczałtu), nie mniej jednak niż 90 zł miesięcznie, b) 3,5% wynagrodzenia brutto otrzymywanego poza zespołem. Z uchwalonych składek Walne Zgromadzenie przeznaczyło

na Fundusz Wzajemnej Pomocy: a) 2,5% wynagrodzeń brutto zainkasowanych przez zespół, nie mniej jednak niż 45 zł miesięcznie, b) 1,5% wynagrodzeń brutto otrzymywanych poza zespołem.

Po złożeniu sprawozdań przez poszczególne agendy Rady, sprawozdanie problemowe wygłosił dziekan Rady, kol. Albrecht, który poruszył szereg nurtujących adwokaturę zagadnień, przede wszystkim zaś sprawę projektowanego przez Ministerstwo Sprawiedliwości rozdziału funkcji adwokata jako radcy prawnego przedsiębiorstw państwowych od praktyki adwokackiej.

Jak wynika z danych zebranych z terenu Izby Łódzkiej, niecałe 2% zespólnych adwokatów ma więcej niż 4 radcostwa, 4% — wykonuje praktykę mając 4 radcostwa, 11% łączy z praktyką 3 radcostwa, a 40% — 2 lub 1 radcostwo; 43% adwokatów w ogóle nie ma radcostw. Z powyższego widać, że główne zarzuty przeciw łączeniu radcostw z praktyką, polegające na niemożności zapewnienia należytej obsługi prawnej przedsiębiorstw ze względu na zbytne zaabsorbowanie adwokatów praktyką, nie znajdują potwierdzenia na terenie Izby Łódzkiej. Praktykujący adwokat z pewnością może obsłużyć należycie jako radca 2, a nawet 3 przedsiębiorstwa. Sporadyczne wypadki posiadania większej liczby radcostw przez praktykującego adwokata mogą być unormowane w drodze odpowiednich uchwał organów samorządu adwokackiego.

Generalny rozdział radców od adwokatów odbiłby się zresztą, zwłaszcza na prowincji, w sposób szkodliwy dla samych przedsiębiorstw, pozbawiając ich cennej pomocy prawnej ze strony najbardziej kompetentnych osób.

Omawiając kwestię przyszłości zespołów, mówca podniósł, że obecna postać zespołów, mimo szeregu niedomagań, jest formą organizacyjną, która wytrzymała próbę życia. Zagadnienie sprowadza się zatem do udoskonalenia i ewentualnego uelastyczenia zespołów, a nie zastąpienia ich formami całkowicie nowymi.

W zakresie zagadnień podatkowych mówca wyraził pogląd, że najpilniejszymi postulatami są: 1) zniesienie kumulacji podatkowej wynagrodzeń kierowników zespołów z osiąganymi przez nich dochodami z praktyki, 2) uzyskanie potrącenia od osiąganego przychodu na koszty związane z wykonywaniem zawodu w wysokości 20 — 30%. Zrealizowanie tych postulatów uczyniłoby zadość najbardziej palącym potrzebom adwokatury w tym zakresie.

Szereg uwag w przemówieniu dziekana Albrechta poświęcony był problemowi kształcenia aplikantów. Sprawa ta wymagać będzie nowych rozwiązań ze względu na jej nowe ustawowe unormowanie. W szczególności kwestia finansowania aplikacji (w razie zapowiedzianego przez Ministra Sprawiedliwości zwiększenia liczby aplikantów, szczególnie na terenach izb liczebnie słabszych) wymagać będzie pewnych dodatkowych świadczeń i ewentualnie stworzenia centralnego funduszu płac aplikantów. Pozostaje sprawą otwartą, w jakim stopniu te dodatkowe świadczenia obciążać będą samych adwokatów.

Po sprawozdaniu wywiązała się dyskusja, w której dużo miejsca poświęcono problemowi opodatkowania adwokatury. Między innymi kol. Zarachowicz zwrócił uwagę na to, że obecne przepisy podatkowe, w razie przekroczenia przez adwokata granicy 5 000 zł, wyłączają go faktycznie pod względem podatkowym z kręgu osób należących do tzw. „świata pracy”, stwarzają dodatkowe obciążenia, którego nie ponoszą adwokaci prowadzący kancelarię indywidualną, a poza tym zniechęcają do zwiększenia wydajności pracy.

Zgromadzenie dokonało wyboru członków Wojewódzkiej Komisji Dyscyplinarnej wobec wygaśnięcia kadencji jej dotychczasowego składu. Do Komisji Dyscyplinarnej zostali wybrani następujący adwokaci: Jan-Kanty Cisek, Jerzy Abczyński, Janusz Duszyński, Władysław Grabowski, Karol Szczech, Maksymilian Rudowski, Kazimierz Kępiński, Lucjan Kossakowski, Zygmunt Rutkiewicz, Walenty Parczewski, Edmund Sierański, Andrzej Sienkiewicz, Tadeusz Matuchniak, Stanisław Pabian, Antoni Gdowski, Stanisław Piliczewski, Kazimierz Siennicki. Na zastępców wybrano kol.: Wacława Tomaszewskiego, Wandę Weilową i Ryszarda Vogla.

2. W roku 1959 Fundusz Wzajemnej Pomocy Izby Łódzkiej przejął wszystkie sprawy wypłat stałych świadczeń, przyznanych uprzednio przez Naczelną Radę adwokatów i wdowom po kolegach naszej Izby. W związku z tym Fundusz wypłacał świadczenia stałe (emerytury, renty, zasiłki) ogółem sześciu adwokatów i trzydziestu wdowom. Ponadto wypłacono tytułem świadczeń doraźnych: 3 zapomogi pośmiertne na skutek śmierci adwokata, 5 zasiłków pogrzebowych dla adwokatów w związku ze śmiercią członków rodziny, 24 zasiłki chorobowe, 2 zasiłki pógogowe, 8 zasiłków w związku z powołaniem na ćwiczenia wojskowe, 17 zapomóg bezzwrotnych. Wypłacono również w 39 wypadkach zapomogi zwrotne, przy czym ogólna spłacalność pożyczek w roku ubiegłym wydatnie się poprawiła. Ogólnie z Funduszu Wzajemnej Pomocy korzystało w 1959 roku 125 osób. W roku bieżącym liczyć się należy ze wzrostem kręgu osób korzystających z Funduszu. Niezależnie od tego planowane jest dalsze rozszerzenie uprawnień uczestników Funduszu.

3. Z inicjatywy Państwowej Organizacji Partyjnej przy Izbie Adwokackiej w Łodzi podjęta została przez Radę Adwokacką uchwała o prowadzeniu szkolenia społeczno-politycznego adwokatów w okresie od października 1959 do czerwca 1960 roku. Do realizacji uchwały przystąpiono w grudniu, do tego bowiem czasu trwał remont lokalu Rady.

W miesiącu grudniu ub. r. oraz w styczniu i lutym br. przeprowadzono szkolenie dla kolegów z sześciu zespołów łódzkich i trzech zespołów z terenu województwa. Przewiduje się objęcie planem szkolenia pozostałych kolegów do czerwca br.

Pierwsze prelekcje powierzono wybitnym publicystom i działaczom kulturalnym. Tematem były sprawy polityki międzynarodowej, stosunków ze Związkiem Radzieckim, kierunków rozwoju kultury polskiej i inne. Wyrazem zainteresowania była frekwencja, która w stosunku do zespołów z terenu Łodzi wyraziła się liczbą 90—95%.

4. Rada Adwokacka zgłosiła akces do Spółdzielni Mieszkaniowej w Rawie Mazowieckiej, wpłacając udział gotówkowy. W związku z tym Rada Adwokacka w Łodzi stanie się latem br. posiadaczem lokalu, który przekaze zespołowi w Rawie Mazowieckiej. Dotychczasowy bowiem lokal zespołu w Rawie nie odpowiadał potrzebom pracy zespołowej. Ponadto lokal ten znajdował się w domu, który poważnie ucierpiał w czasie huraganu, jaki przeszedł przez Rawę w ub. roku.

5. W ramach akcji Budowy Szkół Tysiąclecia Rada Adwokacka w Łodzi przekazała w roku 1959 na ten cel kwotę zł 150 000. Nadesłane w związku z tym do Rady Adwokackiej pismo Wojewódzkiego Komitetu Koordynacyjnego Społecznego Funduszu Budowy Szkół w Łodzi wyraża podziękowanie za wysoce społeczne stanowisko Rady Adwokackiej i stwierdza, że adwokaci Izby okazali pełne zrozumienie celu i potrzeby budowy szkół Tysiąclecia.

6. Rada Adwokacka w Łodzi podała do wiadomości i stosowania przez ogół kolegów Izby Łódzkiej uchwałę zawierającą wytyczne w sprawie honorowania przez adwokatów zapisów na wokandach dokonanych przez przeciwników procesowych. Rada wyjaśniła, że zgodnie z zasadami koleżeństwa adwokat, któremu znany jest przeciwnik, powinien bezwzględnie umówić się z nim, jeżeli nie zamierza przybyć na oznaczoną przez sąd godzinę. W braku porozumienia z przeciwnikiem, jeżeli ten ostatni zapisany jest na wokandzie, obowiązuje wyczekiwanie, jednakże nie dłużej niż jedną godzinę.

7. W dniach 18 i 25.I.1960 r. odbył się egzamin wstępny dla kandydatów na aplikantów adwokackich, w wyniku którego wpis na listę uzyskało pięć osób (wykazały się one najlepszymi wynikami egzaminu). Należy podkreślić, że mimo pewnych wad system egzaminów wstępnych w świetle dwuletnich doświadczeń potwierdził w zasadzie swą przydatność praktyczną.

8. W dniu 6 marca br. odbył się w Łodzi konkurs krasomówczy zorganizowany przez Koło Prawników Studentów Uniwersytetu Łódzkiego. W skład jury konkursu zaproszeni zostali dziekan Rady mec. Zygmunt Albrecht i mec. Mieczysław Jarosz. Przewodniczącym jury był rektor U. Ł. prof. dr Adam Szpunar. Wskazówek praktycznych uczestnikom konkursu udzielił w specjalnej prelekcji, zorganizowanej przed konkursem, kol. Alfred Dreszer.

Udział adwokatury w konkursie, który wywołał w kołach prawniczych Łodzi żywe zainteresowanie i spotkał się z przychylnym przyjęciem, jest jednym z przejawów kontaktu nawiązanego od kilku lat przez Radę Adwokacką z Uniwersyte-tem Łódzkim, a w szczególności z jego Wydziałem Prawa.

Izba opolska

Dnia 27 marca br. odbyło się w Opolu Walne Zgromadzenie Izby.

Naczelną Radę Adwokacką reprezentował adw. Władysław Żywicki, sekretarz Naczelnej Rady Adwokackiej, Ministerstwo Sprawiedliwości — Prezes Sądu Wojewódzkiego w Opolu ob. Krzysztof Jurek, a Generalną Prokuraturę — przedstawiciel Prokuratury Wojewódzkiej w Opolu. Ponadto na Walne Zgromadzenie przybyli: kierownik Wydziału Administracyjnego KW PZPR tow. Michalski oraz przedstawiciel ZSL ob. Parol.

Zebranie zagałę dziekan Rady Adwokackiej adw. Z. Czeszejko, zwracając uwagę na fakt, że odbywa się ono w 15 rocznicę przejścia administracji w Opolu przez władze polskie.

Przewodniczącym Walnego Zgromadzenia wybrany został adw. A. Gutowicz.

Po powołaniu prezydium Walnego Zgromadzenia i komisji: wnioskowej, wyborczej i skrutacyjnej — sprawozdanie Rady Adwokackiej zreferował dziekan Rady Adwokackiej adw. Z. Czeszejko, poświęcając szczególną uwagę takim problemom, jak dotychczasowe a nowe formy pracy zespołowej, rola i zadania adwokatury, etyka adwokacka i praca społeczna adwokatów. Na tych problemach skupiła się także dyskusja.

Z dużym aplauzem spotkało się przemówienie przedstawiciela KW PZPR tow. Michalskiego, który stwierdził, że adwokatura w Polsce Ludowej jest ważnym współczynnikiem wymiaru sprawiedliwości. Tak właśnie zarówno Rząd, jak i Partia oceniają pracę adwokatury, oczywiście adwokatury mającej na względzie — jak to stanowi u. o u.a. — interes mas pracujących.

Przedstawiciel ZSL ob. Parol, wskazując na występujące niejednokrotnie błądki w udzielaniu pomocy prawnej ludności wiejskiej, zwrócił się z apelem, by adwokatura opolska rozważyła możliwości większego udostępnienia tej pomocy na wsi.

Sekretarz Naczelnej Rady Adwokackiej adw. Wł. Żywicki przedstawił dotychczasową działalność NRA w związku z takimi zagadnieniami, jak sprawy podatkowe, łączenie z zawodem adwokata funkcji rady prawnego, nowe formy pracy zespołowej.

Na Walnym Zgromadzeniu uchwalono następujące wnioski:

I. Mając na uwadze, że dotychczasowe przepisy podatkowe, jeśli chodzi o skalę progresji przy obrotach przekraczających kwotę 60 000 zł rocznie, są krzywdzące i zniechęcają adwokatów zespołonych do większego wysiłku w pracy zawodowej, albowiem przy obowiązującej progresji adwokat pracujący w zespole otrzymuje z nadwyżki tylko znikomą część zarobku — zaleca się Radzie Adwokackiej w Opolu poczynienie odpowiednich kroków zmierzających do znowelizowania przepisów podatkowych przez:

- 1) złagodzenie progresji podatkowej przy obrotach przekraczających kwotę 60 000 zł rocznie,
- 2) przyjęcie jako podstawy do opodatkowania wynagrodzenia rocznego, a nie miesięcznego,
- 3) poparcie wysiłków Naczelnej Rady Adwokackiej w celu przyznania adwokatom 20% ryczałtu na koszty uzyskania wynagrodzenia.

II. Walne Zgromadzenie stwierdza, że dotychczasowa forma pracy zespołów adwokackich na terenie woj. opolskiego jest w zasadzie właściwa i należy dążyć jedynie do jej usprawnienia z umożliwieniem powstawania innych, eksperymentalnych form pracy zespołowej. Głównym hamulcem pracy zespołowej są trudności lokalowe, wynikające z niewłaściwego stosunku władz lokalowych do potrzeb zespołów, oraz traktowanie zespołów adwokackich jako instytucji nie uspołecznionych, co pociąga za sobą nadmierny podatek od lokali i podatek miejski. Wobec powyższego Walne Zgromadzenie zaleca Radzie Adwokackiej w Opolu poczynienie odpowiednich starań o:

- 1) zaliczenie zespołów adwokackich przez terenowe rady narodowe do instytucji uspołecznionych,
- 2) przychylne ustosunkowanie się władz kwaterunkowych do wniosków o przydział lokali.

III. Walne Zgromadzenie zaleca Radzie Adwokackiej w Opolu roztoczenie specjalnej pieczy nad formą udzielania pomocy prawnej ludności wiejskiej przez zespoły adwokackie i adwokatów indywidualnie praktykujących.

IV. Walne Zgromadzenie stwierdza, że dotychczasowe przepisy k.p.k. traktujące o roli adwokata w postępowaniu przygotowawczym — w praktyce nie dają możliwości adwokatom podjęcia właściwej i celowej obrony w tym stadium postępowania. Wobec tego Walne Zgromadzenie zaleca wystąpienie do Naczelnej Rady Adwokackiej z wnioskiem o podjęcie starań w sprawie znowelizowania odpowiednich przepisów k.p.k. celem rozszerzenia udziału obrony w postępowaniu przygotowawczym.

W czasie zebrania wybrano nową Wojewódzką Komisję Dyscyplinarną w składzie: Stanisław Witkowski, Leonard Olejnik, Bolesław Bigda, Antoni Iwanowski, Stanisław Noakowski, Władysław Niemiec i Henryk Nosek.

Zastępcami zostali wybrani: Władysław Martynuska, Adam Bielecki i Janina Baczyńska.

Komisja wybrała następnie na stanowisko prezesa adw. Stanisława Witkowskiego, a na stanowisko wiceprezesa adw. Leonarda Olejnika.

Izba poznańska

Przy frekwencji 71,8% ogółu adwokatów i aplikantów adwokackich odbyło się w dniu 9 bm. doroczne Walne Zgromadzenie Izby poznańskiej, połączone z wyborami do Komisji Dyscyplinarnej.

Przewodniczył Zebraniu jeden z seniorów palestry poznańskiej, adwokat Ignacy Wierusz z Ostrzeszowa. W Zgromadzeniu uczestniczyli m.i. Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej adwokat Sadurski oraz Prezes Sądu Wojewódzkiego w Poznaniu dr Berutowicz jako reprezentant Ministra Sprawiedliwości.

W dyskusji nad sprawozdaniami z działalności organów Izby oraz preliminarzem budżetowym Rady Adwokackiej na rok 1960 przebiegała w przemówieniach dyskutantów przede wszystkim troska o poprawienie pracy zespołów adwokackich, podniesienie poziomu przygotowania zawodowego i etyki zawodowej oraz o warunki bytowe adwokatów.

Poświęcono dużo uwagi trudnościom lokalowym, uniemożliwiającym w wielu wypadkach należyłą obsługę klientów w lokalach zespołów i wypaczającym ideę pracy zespołowej. Omawiano również zagadnienie oddzielenia adwokatury od funkcji radcy prawnego.

Prezes Naczelnej Rady Adwokackiej adwokat Sadurski podkreślił w swoim przemówieniu, że na razie groźba zakazu łączenia funkcji radcy prawnego z zawodem adwokata została zażegnana, gdyż uspołeczniony handel i przemysł nie chcą wyzbyć się doświadczonych i należyście przygotowanych sił prawniczych.

Prezes Sądu Wojewódzkiego dr Berutowicz, nawiązując do przedstawionych mu ostatnio dezyderatów Rady Adwokackiej, przyrzekł ustosunkować się do nich pozytywnie i w miarę możliwości spełnić życzenia adwokatury poznańskiej.

Po zakończeniu dyskusji udzielono Radzie Adwokackiej jednogłośnie absolutorium, a jako wytyczne do dalszej pracy Rady Zgromadzenie uchwaliło m.i., co następuje:

1. W trosce o poziom etyczny i należyte formy pracy zespołowej członków Izby
 - a) Rada Adwokacka powoła w porozumieniu z Komitetem Frontu Jedności Narodu przy Izbie specjalną Komisję, która podda wnikliwej analizie istniejący stan faktyczny i projektowane nowe formy zespołowości, a następnie przedstawi konkretne w tym zakresie wnioski,
 - b) zapewni większą sprawność i szybkość pracy Rzecznika Dyscyplinarnego,
 - c) rozwinie i pogłębi dotychczasową słuszną linię szkolenia aplikantów, ustalając zasady odpowiedzialności kierownictw zespołów za wyniki szkolenia praktycznego.
2. Rada Adwokacka doloży wszelkich starań w celu:

- a) niedopuszczenia do rozdziału zawodu adwokata i radcy prawnego;
- b) doprowadzenia do realizacji sprawiedliwych zasad stosowania progresji podatkowej, w szczególności przez uwzględnienie swoistości zawodu nie pozwalającej na ocenę dochodów w skali miesięcznej oraz przez przesunięcie granicy dochodu wolnego od progresji do wysokości 8 000 zł;
- c) zrównania zespołów adwokackich w zakresie czynszów i podatków z jednostkami gospodarki uspołecznionej.

Następnie wybrano do Komisji Dyscyplinarnej następujących kandydatów: Franciszka Klebbę, Adama Lossowa, Władysława Banaczyka, Zbigniewa Dzianotta, Józefa Hahna, Klemensa Nowickiego, Feliksa Walerycha, Stanisława Kaźmierczyka, Piotra Mosia, Juliana Goncerzewicza, Józefa Umbreita, Zbyszka Zajączkowskiego, Mariana Jaskowskiego, Telesfora Płotkę i Stanisława Jankowskiego.